

Arrest

nr. 253 594 van 28 april 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gezien het verzoekschrift dat, X die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 26 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 12 december 2019.

1.2. Verzoekers worden op 26 november 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 17 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, J.(...) E.(...) C.(...) I.(...), luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 08/09/1962 in San Salvador. U huwde in 2004 met C.(...) De C.(...) I.(...) I.(...) (O.V. nummer 8.967.420, CG 19/27401B). Samen hebben jullie één zoon, L.(...), van 14 jaar oud. U woonde met uw gezin in de private en beveiligde wijk Residentia Altes Suizos in de gemeente Santa Tecla (La Libertad). Uw echtgenote sukkelde al 17 jaar met psychiatrische problemen en heeft een bipolaire stoornis. Uw ouders zijn overleden. U heeft nog een zus C.(...) die met haar dochter op enkele meters van uw huis woont en een broer J.(...) L.(...) die in San Salvador verblijft. U bent in het bezit van een universitair diploma burgerlijk ingenieur en marketing. Van 2004 tot 2014 werkte u als zonedirecteur bij het Amerikaanse bedrijf 'Cambels Soup'. U verbleef voor uw werk regelmatig in het buitenland (o.m. Verenigde Staten, Honduras, Panama). U en uw gezinsleden beschikken over een geldig visum voor de Verenigde Staten. Vanaf 2014 werkte u als zelfstandige ingenieur en marketing consulent. Omdat u niet voldoende opdrachten kreeg, huurde u vanaf midden 2016 een magazijn in de Calle Daniel Hernandez in Santa Tecla gelegen op ongeveer 5 kilometer van uw woning. U kocht consumptieproducten zoals koffie in verschillende smaken en schoonmaakproducten in warenhuizen, stockeerde deze in uw magazijn en leverde de producten hierna zelf af bij uw klanten. Sinds de opening van het magazijn in 2016 betaalde u elke derde vrijdag van de maand, net als andere handelaars, maandelijks 50 dollar renta aan de plaatselijke 'clicas' van de bende Mara Salvatrusha (MS). Sinds 2018 kwam steeds het bendelid alias 'Sleepy' naar uw zaak voor het innen van de renta.

In januari 2019 werden verschillende bendeleden van de MS in La Bendicion, dat zich op een viertal kilometer van uw woning bevindt, opgepakt. In La Bendicion woonden jullie vrienden D.(...) E.(...) C.(...) A.(...) (O.V. nummer 8.967.459, CG 19/27402) en zijn moeder E.(...). E. werkte al jaren als poetshulp voor uw familie en haar zoon C. was bij uw familie kind aan huis. Kort voor de arrestaties kreeg een oom van C., E.(...) C.(...), in La Bendicion problemen met bendeleden omdat hij niet met hen wilde samenwerken. Toen de politie verschillende bendeleden oppakte werd de familie van C. ervan verdacht aangifte te hebben gedaan. Toen de familie van C. op 11/01/2019 door een plaatselijk bendelid getipt werd dat de bende wraak wilde nemen op de familie verlieten C. en zijn moeder E. definitief La Bendicion en trokken bij u in Alpes Suizos in. Enkele weken later verliet E. uw woning en trok met haar zus A.(...) en haar gezin naar Candelaria aan de grens met Guatemala. C. bleef bij u wonen zodat hij zijn studies aan de technisch school in Santa Tecla kon voortzetten.

Op 22/02/2019 was u met C. aanwezig in uw zaak toen 'Sleepy' zoals gewoonlijk langskwam om de renta te innen. Hij was in het gezelschap van een persoon, waarvan u later van C. vernam dat hij 'Huevo' wordt genoemd en uit La Bendicion kwam. Toen 'Huevo' C. herkende begon hij hem te beledigen. 'Huevo' vertelde zijn kompaan dat C. tot de familie uit La Bendicion behoorde die aangifte bij de politie had gedaan. Hierna besloot 'Sleepy' uw renta voortaan tot 500 dollar per maand op te trekken. In ruil hiervoor kon u uw leven en dat van C. sparen. Die dag wendde u zich tot een bankautomaat en betaalde u 500 dollar. Na deze gebeurtenis ging C. niet meer mee naar uw zaak. In de maand maart en april 2019 kwam 'Sleepy' nog twee keer 500 dollar renta innen. Toen hij koopwaar begon mee te nemen, besloot u uw zaak te sluiten wat u deed op 15/05/2019. U verkocht de inboedel van uw magazijn en vertrok op 15/06/2019 naar de Verenigde Staten om na te denken en in de hoop dat de bendeleden u zouden vergeten. U diende geen klacht in bij de politie omdat de politie van Santa Tecla samenwerkt met de bendes en u schrik had voor represailles. In de Verenigde Staten werkte u bij uw schoonbroer en bracht u tijd door met uw nicht. Toen u vertrok naar de Verenigde Staten vroeg u aan E. om terug te keren naar uw woning in Santa Tecla om uw echtgenote te helpen. Ondertussen stuurde u geld op naar uw familie, die rond augustus 2019 met de voorbereidingen begon voor de opening van een nieuwe winkel in de gemeentelijke markt Las Duenas van Santa Tecla. Omdat uw eerste zaak niet de winst opbracht waarop u hoopte, nam u eind 2018 reeds de beslissing om samen met uw echtgenote en E. een voedingswinkel te openen in de markt van Duenas. Het duurde echter lang alvorens u een plaats voor uw winkel op de overdekte markt toegewezen kreeg en alle vergunningen in orde waren. De dag van de opening van de winkel, op 03/11/2019, belde E. u op. Zij vertelde u dat zij die dag gecontacteerd was door een bendelid van de MS die haar had gezegd dat jullie hen voor dit soort winkel maandelijks 300 dollar renta zouden moeten betalen en zij het geld op 22/11/2019 zouden komen innen.

Hierop contacteerde u vanuit de Verenigde Staten een reisagentschap en vroeg u om de eerstvolgende terugvlucht naar El Salvador te boeken. Terzelfdertijd reserveerde u vier vliegtuigtickets naar België. Op 19/11/2019 kwam u aan in El Salvador. Toen u zich op 22/11/2019 naar uw winkel begaf stonden twee bendeleden van de MS, die u nooit eerder had gezien, u op te wachten. Toen u probeerde te onderhandelen over het bedrag, zeiden de bendeleden dat 300 dollar een vast bedrag was dat telkens in de tweede helft van de maand zou moeten worden betaald. De bendeleden zeiden dat ze wisten dat uw echtgenote, uw zoon en de andere jongen (waarmee ze C. bedoelden) regelmatig in uw winkel kwamen en uitten bedreigingen indien u hen niet zou betalen. U betaalde hen op 22/11/2019 de gevraagde 300 dollar. Hierna besloot u samen met C. naar de politie in San Salvador te gaan om er een aangifte in te dienen. Jullie legden er verklaringen af maar besloten uiteindelijk geen klacht te laten registeren omdat de politieagent met wie jullie spraken dit had afgeraden en had gewaarschuwd voor problemen indien bendeleden dit zouden vernemen. Volgens de politieman behoorde bovendien één van uw buurmannen en verschillende handelaars in de markt Duenas tot de bende MS. Op 22/11/2019 vertrok E. opnieuw naar haar familie in Candelaria. U bleef met uw vrouw, uw zoon L. en C. in Alpes Suizos. Uiteindelijk vertrok u op 08/12/2019 samen met uw gezin en C. naar België. Op 12/12/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw vervallen paspoort, uw DUI (identiteitskaart) en een stuk van de gemeentelijke diensten van Santa Tecla (dienst beheer markten en terminals) i.v.m. jullie winkelpand in de markt Las Duenas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) haalde u problemen met afpersingen aan door verschillende clicas van de Mara Salvatrusha (MS).

Zo moest u tussen midden 2016 en midden februari 2019 maandelijks 50 dollar renta (afpersingsgeld) aan de lokale clicas van de MS betalen omdat u een handelszaak in Calle Daniel Hernandez in Santa Tecla uitbaatte.

Ook toen u in november 2019 een nieuwe zaak in de gemeentelijke markt Duenas van Santa Tecla opende, moest u aan de lokale clicas van MS renta betalen. Ditmaal vroegen de bendeleden een maandelijks bedrag van 300 dollar en gingen de afpersingen gepaard met mondelinge bedreigingen aan het adres van uw gezin.

Tevens kaartte u aan dat de renta voor uw zaak in Calle Daniel Hernandez vanaf 22/02/2019 tot 500 dollar werd verhoogd, een bedrag dat u uiteindelijk drie keer heeft betaald. U moest de renta deze keer niet betalen om uw handelszaak van diefstal en schade te vrijwaren, maar om uw veiligheid en deze van C. Diaz Escobar C. Antonio (O.V. nummer 8.967.459, CG 19/27402) te garanderen (CGVS, p.16). De verhoging van het afpersingsgeld hield verband met problemen die C. en zijn moeder E. in januari 2019 met clicas van de MS in hun geboortestreek La Bendicion hadden gekend.

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met bendeleden die u afpersten omwille van uw twee handelszaken, dient ten eerste te worden opgemerkt dat zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de

drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd (in casu de handelaars), bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit de door u aangehaalde problemen voor het CGVS blijkt dat de reden waarom bendeleden u afpersten puur crimineel en economisch van aard was. Zo verklaarde u in dit verband uitdrukkelijk zelf dat de bendeleden met het afpersingsgeld hun organisatie draaiende houden, er onder meer drugs en wapens mee kopen en hun advocaten betalen (CGVS, p.14; p.18). Hieruit kan worden afgeleid dat de drijfveer van bendeleden veeleer economisch en op geld berust en geenszins politiek gemotiveerd is.

Voor wat betreft de door u afgelegde verklaringen voor het CGVS als zou de renta die u tussen februari 2019 en mei 2019 heeft betaald een ander karakter hebben gehad aangezien het om afpersingsgeld ging in ruil voor uw persoonlijke veiligheid (levensverzekering) en deze van C. en het afpersingsgeld werd verhoogd als gevolg van eerdere problemen van C. in La Bendicion (als vergelding omdat bendeleden dachten dat C. familie klacht bij de politie had ingediend), dient het volgende te worden opgemerkt.

Het CGVS kwam in het kader van het verzoek om internationale bescherming van C. van 12/12/2019 tot het besluit dat hij de problemen met bendeleden van de MS in La Bendicion niet aannemelijk maakte aangezien zijn verklaringen verschillende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van zijn problemen in dit verband ernstig op de helling plaatsen. Een kopie van het persoonlijk onderhoud van C. van 23/10/2020 en de beslissing van het CGVS van C. werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

Ook voor wat betreft de door u afgelegde verklaringen in dit verband dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw problemen op de helling plaatsen.

Zo dient voor wat betreft de door u aangehaalde problemen op 22/02/2019, ten eerste het volgende te worden opgemerkt. U beweerde voor het CGVS dat u door de sluiting van uw eerste zaak in mei 2019 en de stopzetting van de betaling van het afpersingsgeld bij de bendeleden een levensschuld opbouwde en de bendeleden deze zaak niet als afgerond beschouwen (CGVS, p.16). Verder voegde u eraan toe dat een levensschuld niet langer met geld kan worden afgelost en bendeleden hiervoor mensen laten verdwijnen of wraak kunnen nemen op familieleden (CGVS, p.19-20).

Bij bovenvermelde dient te worden opgemerkt dat niets in uw verklaringen voor het CGVS er echter op wijst dat bendeleden van de MS voor u, C. of andere familieleden problemen hebben veroorzaakt omdat u de 500 dollar renta na mei 2019 niet meer zou hebben betaald (CGVS, p.16). Toen u hierover vragen werden gesteld, verklaarde u voor het CGVS hierover het volgende. Namelijk, dat u de zone waar u uw zaak had in Calle Daniel Hernandez en waar u problemen kende vermeed en het weinig waarschijnlijk is om in een grote stad als Santa Tecla iemand van de clicas waarmee u problemen kent tegen te komen (CGVS, p.16). U voegde er in dit verband tevens aan toe dat clicas niet zomaar een zone van een andere clicas kunnen betreden en begeleiding van een bendelid van een lokale clicas vereist is indien men de zone van een andere clicas wil binnenkomen of passeren (CGVS, p.16).

Het feit dat een bendelid uit La Bendicion op 22/02/2019 plots in uw zaak opdook berust volgens u dan ook op toeval (CGVS, p.16; p.19).

Wat er ook van moge zijn, uit uw verklaringen en deze afgelegd door C., blijkt allerminst dat u de problemen van februari 2019 en de stopzetting van de betaling van de 500 dollar als een ernstig risico voor uw leven of dat van uw familie beschouwde.

Na de sluiting van uw zaak in mei 2019 vertrok u op 16/06/2019 alleen naar de Verenigde Staten, volgens u om na te denken, waar u tot 19/11/2019 verbleef (CGVS, p.16). Uw gezin en C., die zoals blijkt uit uw verklaringen op 22/02/2019 nochtans persoonlijk zou zijn bedreigd, bleven tijdens uw verblijf in de Verenigde Staten de hele periode in uw woning in Alpes Suizos wonen (CGVS, p.16-17). Tevens blijkt uit uw verklaringen en deze afgelegd door C. dat de moeder van C. helemaal uit La Candelaria terugkeerde om uw familie tijdens uw verblijf in de Verenigde Staten bij te staan. Bovenstaande doet bij het CGVS serieuze wenkbrauwen fronsen aangezien zij eerder uit Santa Tecla was vertrokken uit schrik voor wraakacties vanwege benedeleden uit La Bendicion (CGVS, p.13+CGVS C., p.13; p.19).

Sterker nog, uit uw verklaringen en deze afgelegd door C. blijkt dat C. zijn leven na de gebeurtenissen van 22/02/2019 in Santa Tecla verderzette. Hij ging naar school en hielp uw familie bij het opstarten van een nieuwe zaak (CGVS, p.15-18+CGVS, C., p.9). Bovenstaande handelingen vallen moeilijk te rijmen met uw bewering voor het CGVS als zouden personen die een levensschuld hebben bij benedeleden het zwaarste probleem hebben (CGVS, p.19).

Naast het feit dat u zelf geen concrete elementen naar voor bracht waaruit blijkt dat u of uw familie door benedeleden gevisieerd zijn omdat u bij hen een levensschuld heeft, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat niets in uw asielverklaringen erop wijst dat uw problemen met benedeleden van de MS in de markt Las Duenas, waarvan u verklaarde dat de lokale clicas vanaf november 2019 renta begon te eisen voor uw tweede zaak, verband zouden houden met de stopzetting van eerdere renta in Calle Daniel Hernandez of met de problemen die C. in La Bendicion zou hebben gekend.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u aldus uw problemen met afpersingen als vergelding voor eerdere problemen van C. in La Bendicion niet in concreto heeft aangetoond.

Voor wat betreft de door u aangehaalde afpersingen en bedreigingen door benedeleden waarmee u omwille van uw handelszaken te kampen kreeg (CGVS, p.16 en p.19) en waaruit zoals hierboven uiteengezet geen link met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid, dient voorts te worden opgemerkt dat hieruit evenmin een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste blijkt niets in uw verklaringen erop dat de door u aangehaalde afpersingen door benedeleden en de gevolgen ervan een dermate grote impact hadden op uw levensstandaard dat u en uw gezin niet meer in jullie basisbehoeften zouden hebben kunnen voorzien.

Voor wat betreft de renta die u voor uw eerste zaak in Calle Daniel Hernandez moest betalen, dient vooreerst het volgende te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds vóór de opening van het magazijn midden 2016 op de hoogte was van het feit dat de quota (renta) voor handelaars uit de zone 50 dollar per maand bedroeg en dit u niet tegenhield om er alsnog een zaak te openen (CGVS, p.14). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u ongeveer drie jaar inging op de eis van de benedeleden om te betalen en u hiermee, zoals blijkt uit uw verklaringen, verdere problemen met benedeleden kon verhinderen. Ook toen u in november 2019 voor uw nieuwe zaak afpersingsgeld werd gevraagd, kon u de gevraagde som probleemloos neertellen. Bovendien was het in de periode van de afpersingen mogelijk om uw lening voor uw woning, de bewaking voor uw wijk en de privéschool van uw zoon te betalen (CGVS, p.4-5; p.10). Tevens blijkt uit uw verklaringen en de stempels in uw paspoort dat u in de periode van de afpersingen regelmatig naar het buitenland reisde en u in november 2019 probleemloos 3450 dollar kon neertellen voor vier vliegtuigtickets naar België (CGVS, p.6), wat opmerkelijk is aangezien u net een tweede zaak had opgestart (CGVS, p. 8-9).

Nergens uit uw verklaringen over uw persoonlijke situatie blijkt dan ook dat u en uw gezin ten gevolge van de afpersingen door benedeleden in een situatie van extreme armoede zijn beland, of bij terugkeer, zouden belanden waardoor jullie onmogelijk kunnen of zouden kunnen voorzien in jullie elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat enkele elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de afpersingen overigens in het gedrang brengen.

Zo is het uitermate vreemd dat u, ondanks eerdere problemen met afpersingen, uw familie tijdens uw verblijf in de Verenigde Staten opnieuw een winkel liet openen. Opmerkelijk in dit verband is tevens dat u, in tegenstelling tot bij de opening van uw eerste zaak, zich alvorens de opening van uw tweede zaak op geen enkel moment geïnformeerd heeft over de aanwezigheid van bendeleden en of er door de handelaars van de markt Duenas renta moest worden betaald (CGVS, p.17). Hiernaar gevraagd zei u dat u dacht dat "er geen renta moest worden geïnd" (CGVS, p.17). Tevens voegde u eraan toe dat u er niemand kende (CGVS, p.22). Dat iemand met uw profiel, die verklaarde veel handelaars te kennen omwille van zijn job bij Cambels Soup en in het verleden reeds eerdere problemen met afpersingen omwille van een handelszaak verklaarde te hebben gekend, een nieuwe zaak opent zonder zich eerst grondig over de veiligheidssituatie te informeren is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van de ernst van uw problemen die u omwille van afpersingen zou hebben gekend en de impact van deze afpersingen die u hierdoor op uw dagelijks leven ondervond verder op de helling (CGVS, p.7-8; p.17).

De geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde afpersingen en de vrees voor uw leven en dat van uw gezin wordt verder ondermijnd door het feit dat u ook na uw problemen van 22/11/2019, toen u 300 dollar renta moest betalen en zoals blijkt uit uw verklaringen bedreigingen zouden zijn geuit aan het adres van uw familie, tot aan uw vertrek uit El Salvador in uw huis in Residentie Alpes Suizos bent blijven wonen (CGVS, p.4).

In tegenstelling tot C., uw echtgenote en uw zoon L. waarover u verklaarde dat zij zich na 22/11/2019 zo weinig mogelijk het huis verlieten (CGVS, p.18), blijkt dat u zich wel buitenshuis begaf. Zo ging u boodschappen doen, regelde u een paspoort voor uw zoon L. en hield u zich bezig met de verkoop van de inboedel van uw winkel in Las Duenas (CGVS, p.9; p.18). Bovenstaande doet opnieuw twijfels rijzen aan de ernst van de door u aangehaalde vrees. Temeer daar u op 22/11/2019 door een politieagent getipt werd dat één van uw buurmannen tot de bende behoorde (CGVS, p.20-21).

Uw verklaringen voor het CGVS over uw klacht bij de politie van San Salvador op 22/11/2019 en het ontbreken van een bewijsstuk van uw aangifte is bovendien uitermate merkwaardig. U beweerde dat de politieagent die uw verklaringen en deze van C. noteerde u zou hebben afgeraden uw klacht te laten registeren omdat u hierdoor represailles voor en uw familieleden riskeerde vanwege de bendeleden (CGVS, p.20-21). De vraag die zich opdringt is waarom u afzag van de registratie van uw klacht. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u toen reeds uw vliegtuigtickets voor uw vertrek naar België had besteld (CGVS, p.5).

De geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen wordt verder ondermijnd door het feit dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat bendeleden momenteel naar u, C. of één van uw familieleden op zoek zijn. Uw vrees dat bendeleden van de MS de verschillende problemen met elkaar in verband zouden brengen is gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u niet kan hardmaken (CGVS, p.20).

U verklaarde in dit verband niet op de hoogte te zijn of bendeleden in december 2019 bij uw winkel zijn gepasseerd om de rente te innen (CGVS, p.18). Uw verklaring als zou u zich niet hebben kunnen informeren omdat u er niemand kende is, zoals hierboven besproken, weinig geloofwaardig (CGVS, p.18). In dit verband dient tevens te worden aangestipt dat ook uw zus, die tot voor kort op enkele meters van uw huis woonde maar thans in de Verenigde Staten op bezoek is, sinds uw vertrek geen problemen met bendeleden heeft ondervonden (CGVS, p.4-5; p.19). Indien bendeleden effectief naar u op zoek zouden zijn kan verwacht zij na uw vertrek in december 2019 bij uw zus zouden zijn langsgeweest, temeer daar één van jullie burens bij de bende zou zijn aangesloten (CGVS, p.20-21).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde

misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het verzoek om internationale bescherming van D. E. C. A. (O.V. nummer 8.967.459, CG 19/27402) van 12/12/2019 werd door het CGVS eveneens geweigerd.

De door u neergelegde documenten tenslotte, zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw twee paspoorten en uw DUI (identiteitskaart) bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, elementen die u hier niet ter discussie staan. Het door u neergelegde stuk van de gemeente Santa Tecla toont aan dat jullie een winkelpand huurden in Las Duenas, wat hier evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De beslissing t.a.v. I. I. C. DE C..., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 20/11/1971 geboren in San Salvador. U bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs en werkte een tijdje als secretaresse in een bedrijf dat seminaries organiseerde. U komt uit een gezin van vier kinderen. Uw ouders wonen in San Buenaventura in het departement Usulután. Uw twee broers wonen al 15 jaar in de Verenigde Staten. Uw zus woont in San Miguel in El Salvador.

U woonde met uw echtgenoot C. I. J. E. (O.V. nummer 8.967.420, CG 19/27401) en uw zoon L. (°2006) in een private en beveiligde wijk Residentie Alpes Suizos in de gemeente Santa Tecla (departement La Libertad). U kampt al jaren met een bipolaire stoornis en werd in El Salvador behandeld door een psychiater.

In januari 2019 trok D. E. C. A. (O.V. nummer 8.967.459, CG 19/27402) en zijn mama E. bij jullie in. Jullie kenden E. en C. al jaren. E. hielp u in het huishouden en haar zoon C. was bij jullie al jaren kind aan huis.

Toen E. en C. in januari 2019 naar jullie woning kwamen waren zij op de vlucht voor bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS) uit hun geboortestreek La Bendición. U was nooit politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U vertrok uit El Salvador nadat uw echtgenoot problemen kreeg met bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS) die hem afpersten en bedreigingen uitten aan zijn adres en dat van zijn gezin. Zelf kende u geen persoonlijke problemen in El Salvador.

Op 07/12/2019 vertrok u samen met uw echtgenoot, uw zoon L. en C. A. uit El Salvador en kwam u per vliegtuig naar België. Op 12/12/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. De moeder van C. woont nog steeds in El Salvador.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw DUI (identiteitskaart), het paspoort van uw zoon L., een attest van uw psychiater in El Salvador over uw bipolaire stoornis en bijhorende medicatielijst (dd.15/11/2019), een brief van uw psychiater in België aan de asielinstanties (dd.14/10/2020) en een consultatiebrief neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzonder procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de door u neergelegde documenten (attest psychiater in El Salvador dd. 15/11/2019 en bijhorende medicatielijst) en medische documenten vanaf uw aankomst in België met vermelding medische consultatie en brief van uw psychiater dd. 14/10/2020) en de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de DVZ (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, p.3) blijkt immers dat er in uw hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Het medisch attest van uw psychiater maakt melding van een bipolaire stoornis met recidiverende decompensaties gedurende de laatste 17 jaar in uw hoofde en tonen aan dat u in behandeling bent bij een psychiater. Uw psychiater liet het CGVS op datum van 14/10/2020 weten dat het absoluut aangewezen is dat u aan zo weinig mogelijk stress wordt onderworpen en vroeg om hiermee rekening te houden bij de gesprekken. Het CGVS riep u uiteindelijk op datum van 26/10/2020 op voor een persoonlijk onderhoud. Om op een passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, heeft het CGVS het nodige gedaan om rekening te houden met uw persoonlijk situatie, tijdens het persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het interview werd afgenomen door een protection officer met een bijzondere expertise in het horen van kwetsbare personen, de duurtijd van het persoonlijk onderhoud werd ingekort, u kreeg voldoende tijd om te antwoorden, vragen werden herhaald indien nodig en er werd rekening gehouden met de vraag van uw psychiater om stresssituaties tijdens het gesprek zoveel mogelijk te vermijden (CGVS, p. 5-10). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijke wijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd zijn.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot C. I. J. E. (O.V. nummer 8.967.420, CG 19/27401) en in El Salvador geen andere problemen heeft gekend (CGVS, p.3-4). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

(...) (idem beslissing eerste verzoeker)

De door u neergelegde documenten tenslotte, zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort, uw DUI (identiteitskaart) en het paspoort van uw minderjarige zoon L. bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit en deze van uw zoon, elementen die hier niet ter discussie staan. Evenmin wijzigen de door u neergelegde medische documenten iets aan bovenstaande appreciatie. De documenten tonen uw psychiatrische problemen aan, welke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw mentale moeilijkheden, voegt dit geen verdere elementen toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers 256 261 en 256 264, en dat de verzoekschriften dezelfde middelen aanvoeren en

argumenten ontwikkelen. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en dat zij uitgebreid hebben verteld over de bedreigingen, overvallen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partijen en hun gezin hebben gedwongen om hun land te verlaten. Verzoekers poneren dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat hun leven niet in gevaar zou zijn.

Zij benadrukken dat de autoriteiten hen niet kunnen beschermen tegen het bendege geweld, en dat dit niet ontkent wordt door de verwerende partij. Het profiel van eerste verzoeker als eigenaar van twee handelszaken wordt niet in twijfel getrokken en verzoekende partijen beargumenteren dat dit reeds een risicoprofiel vormt hetgeen hem een doelwit maakt voor de bendes. Zij citeren in verband hiermee uit de *“Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs”* van januari 2021. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat verzoeker jarenlang renta betaalde en dat de bedragen stelselmatig werden opgetrokken, en stellen dat verwerende partij dit element minimaliseert. Verzoekers stellen: *“Ongeacht wat de reden van de (verhoging van) het afpersgeld was - of het nu was om haar zaak te kunnen blijven runnen dan wel om de veiligheid van C. en zijn moeder te garanderen - het is en blijft een ontegensprekelijk feit dat verzoekende partij afgeperst werd, dat zij en haar gezin bedreigd werden en dat zij noodgedwongen haar handelszaken heeft moeten sluiten en vluchten uit El Salvador op niet het volgende slachtoffer te worden van het bendege geweld die El Salvador al jaren in zijn greep houdt en steeds erger wordt.”* Verzoekende partijen beargumenteren dat verzoeker zou zijn vermoord als hij de renta niet meer had betaald, en als ze hem niet konden vinden hadden ze zijn familie vermoord, alsook dat verwerende partij ten onrechte elke gebeurtenis apart analyseert om ze dan als niet ernstig genoeg te bestempelen.

Verzoekers wijzen erop dat er geen tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen bespeurd werden en dat hun verklaringen bijgevolg op subjectieve wijze als ongeloofwaardig werden bestempeld, en vervolgen: *“Verzoekende partij heeft tevens aangehaald dat zij haar eerste zaak gesloten heeft omwille van de bedreigingen van Calle Daniel Hernandez. In een grote stad als Santa Tecla, met meer dan 180.000 inwoners is het niet gebruikelijk dat bendes de verschillende zones overschrijden om mensen op te sporen. Verzoekende partij was erg voorzichtig en hoopte onder de radar te blijven door haar verhuis. Zij heeft er alles aan gedaan om een intern (vlucht)alternatief te zoeken, wat meestal aangemoedigd wordt door verwerende partij. In het geval van verzoekende partij vormt dit blijkbaar een tegenindicatie van haar vrees.”*

Betreffende het argument in de bestreden beslissingen dat het niet aangetoond is dat de problemen in betreffende de tweede handelszaak verband houden met die van de eerste handelszaak, poneren verzoekers dat ze niet begrijpen wat verwerende partij hiermee wil aantonen, en dat het nog erger is als er geen verband is tussen de twee elementen, aangezien het feit dat ook bij de tweede handelszaak verzoeker werd geviseerd aan toont hoe diepgeworteld het probleem van de bendes is, dat de gevraagde renta bedragen zeer hoog zijn in vergelijking met de inkomsten, dat deze bedragen verhoogd worden en dat de persoon die dan niet meer kan betalen wordt gedood.

Vervolgens gaan verzoekers in op het argument in de bestreden beslissingen waarin wordt geponeerd dat verzoekers de financiële slagkracht hadden om de renta te blijven betalen, en stellen ze dat het niet mogelijk was om in El Salvador te blijven tot het bedrag opnieuw verhoogd werd. Ze herhalen dat de problemen en de werkzaamheden van verzoeker, alsook de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden door verwerende partij niet in twijfel worden getrokken.

Betreffende het feit dat de bestreden beslissingen vraagtekens plaatsen bij de opening van een tweede zaak door verzoeker, beargumenteren verzoekende partijen dat de opening van de tweede zaak net de

vastberadenheid van verzoeker aantoon om in zijn eigen land zijn leven verder te zetten, en voegen ze toe dat verzoeker hoopte dat de wijk waarin de tweede zaak werd geopend veiliger zou zijn, aangezien er politie-aanwezigheid was en er normaal gezien in markten ook video-surveillance is, doch helaas bleek dat de politie niet tot bescherming in staat of bereid. Verzoekers concluderen hierover: *“Had verzoekende partij intern niet naar een andere oplossing gezocht, zou dat het verwijt geweest zijn van verwerende partij, nu zij dat wel gedaan heeft vormt dat volgens verwerende partij een tegenindicatie van de ernst van haar vrees?! Dit is een bijzonder perverse redenering en stelt verzoekende partij in de onmogelijkheid om op welke manier dan ook te kunnen genieten van de internationale bescherming waar zij klaarblijkelijk recht op heeft.”*

Betreffende het feit dat verzoekers tot hun vertrek op hun gewoonlijk adres bleven wonen, voeren zij aan dat verzoeker zich naar de Verenigde Staten begaf omdat hij hoopte dat de bendes het enkel op hem gemunt hadden en hij zo zijn gezin zou kunnen beschermen, dit bleek echter niet zo te zijn, waarna verzoeker terugkeerde naar El Salvador om het paspoort van zijn zoon in orde te brengen. Verzoekers benadrukken dat Santa Tecla een grote stad is met meer dan 180 000 inwoners, dat verzoeker er hoopte onder de radar te blijven om alles op tijd te regelen voor zijn definitief vertrek uit El Salvador, en dat zijn vrouw dit niet alleen kon regelen, noch alleen kon reizen omdat zij aan een bipolaire stoornis lijdt, hetgeen niet betwist wordt door verwerende partij. Voor wat betreft het feit dat verzoekers geen klacht indienden bij de politie, verwijzen zij ernaar dat hun dit afgeraden werd door de politieambtenaar omdat de bendeleden het te weten zouden komen, wat tot nog meer gevaar zou leiden, alsook naar het feit dat de politie geen bescherming kan bieden en zelf geïnfiltrerd is door bendes.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekende partijen dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekende partijen niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stellen niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpen op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat *anno* 2021 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld.

Zij citeren vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Verzoekers citeren ook uit een rapport van Human Rights Watch van 5 februari 2020 betreffende de deportatie van Salvadoranen vanuit de Verenigde Staten. Zij stellen verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zullen worden met bendes die hun afpersen, geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.

Zij stellen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden, alsook dat artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Zij vragen de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden en teruggestuurd moeten worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

3.2. Verzoekende partijen voegen de bestreden beslissingen, de attesten juridische bijstand toe aan het verzoekschrift, alsook het rapport *“Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs”* van 11 januari 2021.

4. Aanvullende nota

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 13 april 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende informatie ter kennis wordt gebracht: COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 (hyperlink), *“UNHCR Eligibility*

Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (hyperlink).

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

Volgens hun verklaringen werkte eerste verzoeker van 2004 tot 2015 bij het Amerikaanse bedrijf Campbell's Soup. Daarna werkte hij eerst als zelfstandig consulent maar huurde daarna sinds midden 2015 (notities PO eerste verzoeker, p. 7) een magazijn waar hij diverse goederen stockeerde en afleverde bij klanten. Dit magazijn was gelegen in de Calle D.H. in Santa Tecla. Daar betaalde eerste verzoeker elke vrijdag, zoals de andere handelaars in de buurt, 50 dollar renta aan de plaatselijke clic van de bende MS. In januari 2019 was C.D.E. samen met zijn moeder in het huis van verzoekers ingetrokken omdat zij problemen hadden met de bende MS in La Bendicion, ongeveer vier kilometer van het huis van verzoekers, dat zich in een bewaakte en ommuurde wijk bevond (notities PO eerste verzoeker, p. XXXX). Later verliet C.D.E.'s moeder het huis van verzoekers en ging bij haar zus wonen aan de grens met Guatemala, maar C.D.E. bleef bij verzoekers wonen om zijn studies te kunnen afwerken. Op 22 februari 2019 hielp C.D.E. eerste verzoeker in de zaak, toen het bendelid dat het afpersingsgeld kwam ophalen vergezeld was van een ander bendelid, dat deel uitmaakt van de clic van MS waarmee C.D.E.'s familie problemen had. Het andere bendelid herkende C.D.E. en bedreigde eerste verzoeker en C.D.E.. Het bendelid dat steeds op vrijdag de renta kwam ophalen besliste daarop dat eerste verzoeker vanaf dan 500 dollar zou moeten betalen opdat zijn leven en dat van C.D.E. gespaard zou blijven. Eerste verzoeker betaalde nog twee keer, in maart en april 2019, maar toen het bendelid goederen begon mee te nemen, stopte eerste verzoeker zijn handelszaak, verkocht zijn goederen en vertrok op 15 juni 2019 naar de Verenigde Staten in de hoop dat de bendeleden hem zouden vergeten. Vanuit de Verenigde Staten bereidde eerste verzoeker de opening van een tweede zaak voor. Gezien de gezondheidstoestand van tweede verzoekster, die aan een bipolaire stoornis lijdt, zou de moeder van C.D.E. samen met tweede verzoekster de nieuwe winkel op de markt van Duenas runnen. Op de dag van de opening van de nieuwe winkel op 3 november 2019 werd eerste verzoeker in de Verenigde Staten opgebeld door de moeder van C.D.E. die hem meldde dat de bende MS 300 dollar renta eiste en dat zij het geld op 22 november 2019 zouden komen innen. Eerste verzoeker keerde terug naar El Salvador, maar reserveerde reeds vliegtickets naar België; probeerde te onderhandelen met de bendeleden over de prijs van de renta, maar moest vanaf dan 300 dollar renta betalen in de

tweede helft van de maand. De bendeleden zegden ook dat zijn vrouw en twee kinderen wel iets zou kunnen overkomen indien hij niet betaalde (notities PO eerste verzoeker, p. 18). Diezelfde dag betaalde eerste verzoeker 300 dollar. Hij moest er voor zorgen dat hij vanaf de 15^e van de volgende maand het geld had, maar vertrok op 8 december 2019 samen met zijn gezin en C.D.E. naar België.

6.3. De Raad stelt vast dat verzoekers hun paspoorten en identiteitskaarten en het paspoort van hun minderjarige zoon voorleggen bij de indiening van hun verzoekschrift. Hun Salvadoraanse nationaliteit en hun identiteit is daarmee voldoende aangetoond. De Raad stelt vast dat verwerende partij deze ook niet in twijfel trekt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers medische documenten voorleggen met betrekking tot tweede verzoekster waaruit blijkt dat zij aan een bipolaire stoornis lijdt (administratief dossier eerste verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) en een gescande foto van een document van de gemeente Santa Tecla van 28 oktober 2020 vergezeld van een Engelse vertaling, waaruit blijkt dat een plaats op de Duenas Markt is gereserveerd op naam van tweede verzoekster (administratief dossier eerste verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Beide elementen worden niet in twijfel getrokken door verwerende partij. Zo de Raad vaststelt dat verzoekers geen documenten bijbrengen van de eerste handelsactiviteit van eerste verzoeker, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekers consistente verklaringen afleggen over eerste verzoekers beroepsactiviteiten bij Campbell Soup en het magazijn dat hij huurde (notities PO eerste verzoeker, p. 6-8), zodat aangenomen kan worden dat verzoeker twee handelszaken had in El Salvador. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat ook verwerende partij dit niet in twijfel trekt.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.4. De voorgehouden problemen van verzoekers in El Salvador hebben betrekking op afpersing vanwege bendes. Uit de landeninformatie aangebracht door beide partijen blijkt dat afpersing een veel voorkomend fenomeen is in El Salvador. Afpersing vormt een belangrijke bron van inkomsten voor de maras in El Salvador en (kleine) handelaars zijn een geliefkoosd doelwit voor afpersing door de bendes. Zo wordt in het Home Office rapport bijgebracht door verzoekers, verwezen naar een publicatie van InSight Crime en de Global Initiative Project on Extortion in Central America, waarin wordt gesteld dat kleine handelszaken een gemakkelijk doelwit zijn voor de bendes (Home Office, Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs van 11 januari 2021 (punt 10.3.2.)). Ook in de COI Focus van 12 oktober 2020 worden handelaars genoemd onder de categorieën van personen die het doelwit kunnen uitmaken van afpersing (COI Focus Salvador: *Situation Sécuritaire*, p. 15).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij de voorgehouden problemen met betrekking tot het niet betalen van afpersingsgeld dat hen werd opgelegd om het leven van eerste verzoeker en C.D.E. te sparen niet geloofwaardig acht of althans een aantal elementen aanhaalt die de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen “*ernstig op de helling plaatsen*”. In dit verband wordt aangehaald dat (i) niets er op wijst dat verzoekers en C.D.E. noch hun familieleden enige problemen hebben gekend omwille van het feit dat zij de renta niet meer zouden betaald hebben na mei 2019 en dat eerste verzoeker en C.D.E. de problemen van februari 2019 en de stopzetting van de betaling van de 500 dollar als een ernstig risico voor hun leven en dat van hun familie beschouwde; (ii) dat eerste verzoekers’ gezin en C.D.E. de hele periode in Alpes Suizos bleven wonen nadat eerste verzoeker persoonlijk zou bedreigd zijn op 22 februari 2019 en naar de VS vertrok en dat C.D.E. na het incident op 22 februari 2019 in Santa Tecla verderzette en dat (iii) niets er op wijst dat de problemen met de bendeleden van MS verband zouden houden met het stopzetten van de eerdere renta in de Calle Daniel Hernandez of de problemen van C.D.E. met bendes in La Bendicion.

De Raad kan verzoekers bijtreden in zoverre zij aanvoeren dat het niet duidelijk is wat verwerende partij wil aantonen met de stelling dat de drie vervolgingsfeiten niets met elkaar te maken zouden hebben. Hieruit kan in elk geval niet afgeleid worden dat hun verklaringen met betrekking tot de afpersing van eerste verzoeker na het incident op 22 februari 2019 niet geloofwaardig zouden zijn. Integendeel kan, indien hun verklaringen daarover geloofwaardig zouden zijn – *quod non in casu* – uit het cumulatieve

effect van de afpersingen en de ermee gepaard gaande bedreigingen een nood aan internationale bescherming kunnen worden afgeleid.

De Raad stelt evenwel vast dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zij de afpersingen door de bende MS tot 22 februari 2019 als problematisch ervoeren. Eerste verzoeker verklaart hierover dat de 500 dollar die hij tot dan toe betaalde vooral bedoeld was om te vermijden dat ze schade zouden berokkenen aan de zaak, dat ze de deur niet zouden openen en de handelswaar niet zouden stelen (notities PO eerste verzoeker, p. 16) en dat hij, toen hij het magazijn opende in de Calle de Hernandez, wel degelijk wist dat hij renta zou moeten betalen (notities PO eerste verzoeker, p. 14). Nergens geven verzoekers aan dat dit problematisch zou geweest zijn, maar blijkt in tegendeel dat het betalen van renta erbij hoorde. Ook de hoogte van het gevraagde bedrag was niet problematisch voor hen.

Verder stelt de Raad vast dat na het beweerde incident op 22 februari 2019, eerste verzoeker in maart en april de gevraagde 500 dollar betaalde, maar de gevraagde renta voor mei niet meer betaalde en uit El Salvador vertrok op 16 juni 2019. Gevraagd of hij tussen april 2019 en zijn vertrek naar de VS nog problemen kende met MS omwille van het niet langer betalen van de 500 dollar antwoordt verzoeker negatief (notities PO eerste verzoeker, p. 16). De vaststelling dat eerste verzoeker nadat hij besloten had de 500 dollar niet langer te betalen en zijn zaak te sluiten, volledig ongemoeid werd gelaten door de bendeleden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing om zijn leven en dat van C.D.E. te sparen.

Waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud dit verklaart door te stellen dat hij de zone waar zijn zaak gelegen was vermeed en dat in een grote stad als Santa Tecla er *“niet zo’n grote kans is om zomaar iemand tegen het lijf te lopen, dus om een probleem te vermijden moet je de zone vermijden waar probleem zich situeert en is niet waarschijnlijk dat je iemand anders zult tegenkomen”*, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij daarmee zelf aangeeft dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de beweerde afpersing van 500 dollar – *quod non in casu* –, het een lokaal probleem betrof en hij in zijn woonplaats ongemoeid werd gelaten. Verder blijkt nergens uit zijn verklaringen, noch de verklaringen van tweede verzoekster en C.D.E. dat zijn echtgenote en zijn minderjarige zoon, noch C.D.E. en diens moeder, die na eerste verzoekers vertrek naar de VS was teruggekeerd naar de woning van verzoekers, enige bedreiging hebben ontvangen of anderszins problemen hebben gekend met de bendeleden omwille van het niet-betalen van het afpersingsgeld. Gezien het om een vrij hoog bedrag ging en indien, zoals verzoekers voorhouden, dit geld werd geëist als een soort levensverzekering omdat C.D.E. door het bendelid van MS uit La Bendicion in het gezelschap van eerste verzoeker was gezien, is het niet aannemelijk dat de bendeleden eerste verzoeker en zijn familie zonder meer met rust gelaten zouden hebben toen zij vaststelden dat hij de 500 dollar niet meer betaalde. Het gegeven dat eerste verzoeker na dergelijke bedreiging door de bendeleden alleen naar de VS zou gaan en zijn familie er achterliet is, strookt niet met verzoekers’ beweerde vrees voor de bendes. Dat eerste verzoeker hoopte dat de bendes enkel hem viseerden, zoals verzoekers ter verklaring aanvoeren in het verzoekschrift, houdt dan ook geen steek aangezien ook C.D.E., die met hen naar België kwam, aanwezig was toen de bendeleden voor het eerst de *“levensverzekering”* oplegden en er zelfs de directe aanleiding voor zou zijn geweest. De Raad kan slechts vaststellen dat C.D.E. na verzoekers’ vertrek in de wijk van verzoekers bleef wonen en verder zijn studies afmaakte en daarbij geen problemen kreeg.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat volgens hun verklaringen de 500 dollar afpersingsgeld niet verbonden was aan het uitbaten van hun zaak maar omdat zij de toorn van het bendelid uit La Bendicion zouden hebben opgewekt. Waar verzoekers er op wijzen dat de verschillend clicas binnen hun eigen territorium opereren, en niet zomaar naar andere territoria mogen gaan, blijkt tegelijk uit de landeninformatie dat de bendeleden uit verschillende wijken met elkaar in verbinding staan, zodat dit als dusdanig niet kan verklaren waarom verzoekers volledig ongemoeid werd gelaten.

Tenslotte stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat de verklaringen van C.D.E. inzake zijn problemen met MS bendeleden in La Bendicion niet geloofwaardig zijn bevonden. Aangezien de beweerde renta van 500 dollar volgens verzoekers’ verklaringen zijn oorsprong zou vinden in het feit dat C.D.E. werd gezien door een bendelid van MS uit La Bendicion toen hij in het magazijn van eerste verzoeker was kan evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde afpersing van 500 dollar.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers’ beweringen dat zij 500 dollar afpersingsgeld bij wijze van *“levensverzekering”* moesten betalen en moet vastgesteld worden dat zij niet aannemelijk maken dat zij omwille van het stopzetten van deze renta ernstige problemen zouden riskeren met de bende MS in geval van terugkeer naar El Salvador.

Verzoekers' betoog dat verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid tussen verzoekers' verklaringen en de verklaringen van C.D.E. kan aanhalen doet geen afbreuk aan hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen en de vaststelling dat zij zelf verklaren geen verdere problemen te hebben gekend met de bendeleden nadat eerste verzoeker had beslist om de gevraagde renta van 500 dollar niet langer te betalen.

6.5. Wat betreft de renta die zij beweerdelijk moesten betalen in november 2019 naar aanleiding van de opening van de tweede zaak die verzoekers openden op de markt van Duenas, stelt de Raad vast dat volgens eerste verzoekers verklaringen zij in november 2018 het plan hadden om samen met de moeder van C.D.E. een nieuwe zaak te openen omdat de eerste zaak van verzoekers niet genoeg opbracht; dat de vergunningen rond waren in februari 2019 en dat de winkel opende in oktober 2019 toen eerste verzoeker naar de VS was gegaan (notities PO eerste verzoeker, p. 8-9). Eerste verzoeker verklaart later tijdens het persoonlijk onderhoud dat toen hij naar de VS ging nadat hij de betaling van 500 dollar afpersingsgeld had stopgezet, dit onder meer deed om na te denken over wat hij zou gaan doen, maar ook *“een beetje voor het plezier”* (notities PO eerste verzoeker, p. 16). De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het op zijn minst vreemd te noemen is dat eerste verzoeker zijn echtgenote en de moeder van C.D.E. de tweede zaak liet openen op de markt van Duenas, terwijl hijzelf in de Verenigde Staten verbleef. Het is niet aannemelijk dat eerste verzoeker zijn echtgenote die op dat ogenblik een zware crisis doormaakte, samen met de moeder van C.D.E. een nieuwe zaak zou laten openen, terwijl hijzelf enkele maanden daarvoor ernstig bedreigd zou zijn geweest door bendeleden. Verder blijkt uit eerste verzoekers verklaringen dat hij geen idee heeft hoeveel de renta normaal bedraagt op de markt en dat *“ik kende er niemand, ik dacht dat er geen renta werd geïnd daar”* (notities PO eerste verzoeker, p. 17). Gezien verzoekers professionele verleden als manager bij Campbell's Soup waardoor hij volgens zijn verklaringen vele contacten opbouwde met handelaars en de vaststelling dat hij jarenlang zelf wekelijks renta betaalde voor zijn eerste zaak zou het van een grote naïviteit getuigen om een nieuwe zaak te openen in Duenas en er van uit te gaan dat er geen renta moest betaald worden en zonder zich hierover vooraf te informeren. Dit is, in het licht van eerste verzoekers profiel, niet aannemelijk en ondergraaft dan ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

Verder blijkt ook uit verzoekers verklaring met betrekking tot de aangifte die hij zou hebben gedaan bij de politie van San Salvador op de dag dat hij 300 dollar renta betaalde aan de bendeleden van MS dat de politie-agent hem afraadde om een officiële klacht te laten registreren omdat één van de burens van verzoekers tot de bende zou behoren (notities PO eerste verzoeker, p. 21). Nochtans bleven verzoekers tot hun vertrek op 8 december 2019 in hun huis wonen en maken zij geen melding van verder problemen die zij zouden hebben ondervonden of pogingen van de bendeleden om de renta op te eisen. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers geen documenten neerleggen met betrekking tot de aangifte bij de politie en het dus om louter beweringen gaat, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat eerste verzoeker reeds begin november 2019 de vliegtickets naar België had gekocht, zodat het risico op represailles gering was, zeker nu eerste verzoeker verklaarde dat hij niet naar de politie van Santa Tecla ging maar naar de hoofdstad en de politieagent zou gezegd hebben dat hij dit moest doorgeven aan de *“jurisdictie van plaats waar feiten gebeurden en dan kwestie van tijd en ze zouden alle incidenten kunnen linken”* (notities PO eerste verzoeker, p. 21). Zelfs indien hij daadwerkelijk voor represailles vreesde van de bende voor het indienen van de klacht, kan aangenomen worden dat dit niet onmiddellijk de bendeleden ter ore zou gekomen zijn, zodat *in casu* verzoekers verklaring waarom hij afzag van officiële registratie niet kan overtuigen en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

Tenslotte stelt de Raad vast dat, zoals reeds aangehaald, eerste verzoeker de tickets naar België vanuit de Verenigde Staten begin november en dus voor het beweerde incident van 22 november 2019 in hun tweede zaak op de markt van Duenas. In het licht van hoger vastgestelde ongerijmdheden in het relaas van verzoekers ondergraaft dit verder de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de bende MS 13 op 22 november 2019 die de directe aanleiding vormden voor hun vertrek uit El Salvador. Eerste verzoeker verklaart immers, gevraagd waarom hij niet reeds in april 2019 het land verliet maar in tegendeel vanuit de Verenigde Staten terugkeerde nadat de tweede winkel geopend was dat hij eerst nog hoopte om te kunnen terugkeren naar El Salvador en dacht dat het mogelijk was maar *“toen de mama van C. me belde en zei dat we nog een ander probleem hadden toen besepte ik echt dat het niet mogelijk was, maar heel moeilijk om leven achter te laten”* (notities PO eerste verzoeker, p. 20). Uit zijn verklaringen blijkt dat de moeder van C. hem belde op 3 november om te zeggen dat een bendelid 300 dollar had geëist (notities PO eerste verzoeker, p. 6).

Indien de bendeleden daadwerkelijk reeds 300 dollar hadden geëist van de moeder van C.D.E. is het volstrekt onduidelijk waarom verzoeker nog zou proberen iets te regelen met de bendeleden terwijl hij al de vliegtickets had gekocht om naar België te komen. Uit het voorgaande volgt dat verzoekers ook de beweerde afpersing en bedreigingen door de bendeleden van MS naar aanleiding van het openen van hun tweede zaak op de markt in Duenas niet aannemelijk maken. Dat eerste verzoeker naar de Verenigde Staten terugkeerde omdat hij vastberaden was om alsnog een leven op te bouwen in El Salvador zoals verzoekers in het verzoekschrift betogen, blijkt aldus niet uit zijn verklaringen kan bovenstaande beoordeling van de Raad niet ombuigen. Waar verzoekers ook nog opmerken dat de markt voorzien was van video surveillance en dat eerste verzoeker door de aanwezigheid van politie hoopte dat deze wijk veiliger zou zijn, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij, gezien zijn professionele verleden zich niet eens informeerde over de aanwezigheid van bendes en het betalen van renta op de markt.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat verzoeker bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

6.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” dient te lopen. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

7.3. In zoverre verzoekers zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseren op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun beweerde problemen met bende MS niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn.

7.3.1. In zoverre verzoekers zich beroepen op hun verblijf in het buitenland en daarbij verwijzen naar het Human Rights Watch Rapport *“Deported to danger”* van februari 2020 om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen, stelt de Raad vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, worden hun problemen met bende MS 13 niet aannemelijk gemaakt. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Verzoekers maken dan ook geen reëel risico op ernstige schade in hun hoofde aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden bedreigd werden door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. In dit verband wijst de Raad er ook op dat eerste verzoeker vanuit de Verenigde Staten reeds terugkeerde naar El Salvador alvorens naar België te vertrekken en zijn beweerde problemen met de bende MS 13 niet geloofwaardig werden bevonden. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met MS 13 en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

7.3.2. Voor zover verzoekers een reëel risico op ernstige schade pogen aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet zouden geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zullen kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar

analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de preciaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekers tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Waar verzoekers wijzen op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de

Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekers geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn. Ook uit het door verzoekers geciteerde rapport van Human Rights Watch, *“Deported to Danger”* waarin de situatie van terugkeerders uit de VS wordt gedocumenteerd noch het Home Office rapport *“Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs”* van 11 januari 2021 kan dit niet blijken. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET